

14. Mar. 1843

FACTS

Date:

14. Mar. 1843

Page number:

Dagbog A, side 140-141

TRANSCRIPTION

14 Martz.

Det er idag min afdøde Faders¹ Fødselsdag. Igaar modtog vi Efterretning om at Theodor har ogsaa forlovet sig.² For 8 Dage siden døde min Onkel i Rudkjøbing.³ Saaledes krydse sørgelige og glædelige Tanker gennem mit skjøre Hoved. Hvorfra faaer jeg Kraft og Ro, Mod og Glæde til at leve. Tiden iler, og kunde jeg spore den, da vilde jeg, thi den har lært mig: at jeg forstaaer ikke at bruge den, saa er det jo bedre at den er forbi for mig. Hvor jeg dog ogsaa passer daar- •141• ligt til Verden. Igaar lod jeg mig overtale til at gaa hen paa en Maskerade, Kunstnerne havde. Skovgaard og jeg vare klædte som Østerlændere,⁴ jeg fandt virkelig Dragterne kjønne, jeg forstod rigtignok ikke at bære min, men jeg lagde dog Mærke til at selv Skovgaard, der virkelig tog sig godt ud forstod man ikke, Kunstnere! Smagløse Militair Costumer o. s. v. var Fleerheden, og kun faae var der, som egentlig fornøiede mig. Munterheden var for vild og raa dog for mig til at jeg kunde føle mig hyggelig. Flere fortræffelige Damemasker var der og iblandt dem een, der mindede mig om Louise Neergaard i hendes Oldemoders Dragt; det var en ung Tornam,⁵ og han var virkelig kjøn som Dame. Han stod med Ryggen vendt mod mig, men hvor studsede jeg, da han bøiede Hovedet lidt til Siden saa jeg saae Kinden – o Louise! jeg var atter paa Vedbyegaard, stod nær ved Dig, der i det fulde Lys var saa yndig med den gamle Dragt, at jeg hiin Aften maatte forbauses over en Skjønhed, jeg ellers ikke troede Dig i Besiddelse af, naar jeg saae Dig i Din daglige, simple Kjole. Nu er 4 af mine Brødre forlovede, og i Familien har man spaaet: at jeg skulde været den anden, – I tog feil, Kjære! [overstreget: jeg er ikke videre, end, at jeg kun har seet een Pige, jeg har kunnet elske.] | er det ikke nok? om hun kan elske mig? men det er Spørgsmaalet. | Louise Marie! Nu er det snart et Aar siden jeg begyndte denne Bog – jeg har i det havt flere bedrøvede end glade Timer, men nu i den sidste Tid har jeg opnaaet, hvad jeg tør vente, er saa lykkelig som jeg kan være, men under alle Omskiftelser var dog Du min kjæreste Tanke!

¹ Joachim Theodor Lundbye (1778-1841), oberst og chef for raketkorpset.

² Lundbyes yngste storebror, Theodor Lundbye (1816-1907) blev i 1845 gift med Frederikke Kirstine Leger (1815-1886).

³ Lundbyes farbror, toldinspektør, major Hans Christian Lundbye (1782-1843).

⁴ Lundbye malede vennen i kostume, Ny Carlsberg Glyptotek, MIN 3185 (Karl Madsen: Johan Thomas Lundbye 1818-1848, København 1949, nr. 136).

⁵ Kobberstikker Johan Christian Thornam (1822-1908).

140. et Ord kalde min hele Længst tilhæng, og jeg er
saaledes som en Baller, for de forskjelligste Længsler.
Gode Gud! hvad Gavn gjør jeg paa denne Jord? Jeg maa
to engang i Grøningen to Mænd, der vare fattigt
klædt, under Armen har den ene en lille sort Kiste,
hans Kommeteklæde var lagt over den op over
Skulderen - den lille var dog tving at hans til Graven
Hjemme i den fattige Stue sad vel Madmen grædende
over den lille, min nylig saar, for Kisten blev lukket -
hvorfør græd du, gode Kone? den lille Plac, den søkkes
Det Barn er maaskee allerede jernet, Det Barn som
du fødte med Smerte og plejede Natter og Dage tænke
ingen paa uden Du, o, kunde jeg gjengive Dig den lille
og gele tage hans Plads under Præststuen - Du græder
for Det Barns Død - jeg maa græde over mit Liv! -

Ikke min - men Din Villie skal! 14 Martz.

Det er idag min afdøde Faders
Fødselsdag. Spør maa jeg i
Opførelsen om at Thordage
har ogsaa forlovet sig. For
8 Dage siden lode min Onkel
i Hvidkjøbing. Saaledes bringe
se sorgfulde og gladelige Tanker
gjennem mit skjøne Hoved.
Hvorfor faar jeg Kraft og
No, Mod og Glæde til at leve.
Tiden iler, og minde jeg spør
den, da vilde jeg, thi den
har lovet mig: at jeg forstaa ikke
at bringe den, saa er det jo
helst at den er forbi for mig.
Hvor jeg dog ogsaa passer daad.

lygt til Høden. I gaar lad j mig overtale til at gaar hen
fra en Maskerade, Kunstnerne havde. Skaa gaard j j
nære klædt som Potatelandet, j fandt virkelig Dragterne
kjønne, j forestod sigtignede ikke at bære mine, men j
lagde dog Merke til at selv Skaa gaard, der virkelig tog
sig godt ind forestod man ikke, Kunstnerne! Smagløse
Militaire Costumes o. s. v. var Flakheden, og kin faar
var der, som egentlig fornøjede mig. Min turhed var
for vild og saa dog for mig til at j kunde føle mig
higgelig. Flere fortreffelige Dame masker var der og blandt
dem een, der mindede mig om Louise Nergaard i hen-
des Oldemoders Dragt; det var en ung Fornam, og han
var virkelig kjøn som Dame. Han stod med sigge
sænt med mig, men han stilsede j, da han hørte
fløvedet lidt til siden saa j saae Kinden - o Louise!
j var atter fra Vedtøj gaane, stad nær ved j, der
i det første øjeblik saa sig godt med den gamle Dragt,
at j hvide Aften maatte forbanes over en Skjønhed,
j ellers ikke troede j i Besiddelse af, naar j saa
j i sin daglige, simple Kjole. Nu er 4 af mine
Brodre forlovede, og i Familien har man spaaet at
j skulde været den anden, - I ty fejl, Kjære! ~~ikke muligt~~
~~idene, end at j har har set een Børn, j har kunnet~~
~~etaten Louise Marie!~~ Nu er det snart at der siden
j higgende Lunde Børn - j har i det haub flere kedre
ved end glade Tider, saa nu i den sidste Tid har j
opmaakt, haad j ter hente, er saa lykkelig som j kan være,
men inden alle Omskiftelser var dog Din min kjæreste Tanke!

191.

er det ikke nok?
over hvem kan
det være? I sum
det er Spring saues
det.